

FELSŐKRISZTINA

2008. VENI SANCTE

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Tanúságtevő élet és közösségépítés

Az idei búcsúnk (június 22.) ünnepi szentmiséjébe az éter hullámain keresztül az egész ország bekapcsolódhatott, hiszen a Kossuth adó és a Katolikus Rádió egyenes adásban közvetítette. A szentbeszédet plébánosunk, Györgydeák Márton atya mondta. A templomunk védőszentjéről szóló homília szövegét szerkesztett formában közöljük.

„Örvendező lélekkel vagyunk itt, az Isten házában, hiszen egyházközségünk búcsúnapja van. Öröm legyen az emberek szívében ezen a napon, sok-sok gondunk, bajunk mellett! Plébániánk, egyházközségünk védőszentje Keresztelő Szent János, akiről az Úr Jézus azt mondta, hogy az emberek közül nagyobb nem született nála, (természetesen a boldogságos Szűzanya mellett). Büszkeséggel tölt el bennünket, hogy ilyen kiváló ember a mi egyházközségünk védőszentje.

(folytatás a 3. oldalon)

Új káplánunk, Balázs atya

Az ajtót, mely mögül nem is olyan régen még László atya, majd Józsi atya nézett ki, most Balázs atya nyitotta ki és behívott lakásába. Rögtön feltűnt, hogy a nappaliban Józsi atya rendetlenségét rend váltotta fel. A polcokon katonásan sorakozó könyvek: Jelenits, Barsi, Ratzinger, Szent Ágoston, Gardini, Kundera stb. Balázs atya észrevételemre szabadkozott, hogy

még nincs itt minden holmija, és a biztonság kedvéért megmutatta az íróasztalát is a másik szobában, amelyen kupacokban állt a holmi, és elmondta, hogy ez így jó, mert valahányszor édesanyja rendet rakott asztalán, semmit sem talált többé. Leültünk egy másik, süttivel és üdítőkkel megrakott asztal mellé és beszélgettünk.

(folytatás a 2. oldalon)

Kedd esték a Felső-Krisztinában

A szeretet szolgálatában

Október 7., kedd, 18.30

Vendégünk **Lévai Anikó**

az Ökumenikus Szeretetszolgálat jószolgálati nagykövete

Szlovák-magyar sorskérdések

November 18., kedd, 18.30

Käfer István docens

Pázmány Péter Katolikus Egyetem

Az igazi Wass Albert

December 16., kedd, 18.30

Takaró Mihály

a Református Világszövetség titkára

Új káplánunk... (folytatás az 1. oldalról)

Mandalov Balázs 1984-ben született és Rákosszentmihályon élt családjával. Egyetlen öccse nemrég érettségizett és most számítástechnikával foglalkozik. Állataik soha sem voltak, egyetlen papagáj kivételével, de az is kirepült az ablakon.

Balásznak nagyszülei voltak inkább vallásosak, és az ő közbenjárásukra keresztelték meg a két fiút óvodás korukban. Balázs korán elkezdett hittanra járni és ministrált is; hivatása itt kezdődött. A gyermeki vonzalmat azonban elhomályosították a serdülő tapasztalatai és a gimnáziumi évek. Sőt, a fiatal Balázs, noha a piarista gimnáziumba járt, egészen eltávolodott az Egyháztól: ritkán járult a szentségekhez és a vasárnapi miséket is hanyagolta. Ez az Egyháztól távoli élet azonban nem a szabadság és az érett önállóság emlékét hagyta benne, hanem az irányvesztettségét és az értelmetlenségét. Az igazi válaszok keresése visszavezette az Anyaszentegyházhoz.

„Nem kell itt páli fordulatra gondolni!” Ez a folyamat évek alatt játszódott le, szinte észrevétlen, kis lépésekben és a végső stádiumot a gimnázium utolsó évében érte el, amikor Balásznak el kellett döntenie, hogy érettségivel a kezében, merre is tovább.

Hogy mit szoltak mások Balázs döntéséhez? Szülei nem helyeselték, lévén nem vallásosak. „Leginkább apukám ellenezte a szemináriumot, de a diakónusszentelésen már ő volt a leglelkesebb és a legbüszkébb” – mondta az új káplánunk édesapjáról, aki egyébként egyik példaképe, mint mondta: „*talpig becsületes, Arany János-szerű ember*”.

Balázs barátai és osztálytársai is nehezen értették meg döntését. „Egyszerűen nem olyan fiúnak ismertek” – meséli magáról. – „Minden balbében benne voltam. Sokszor kiküldtek órákról, egyszer még a szemináriumban is. Szerettem a folyósón focizni a többi kiküldött társammal együtt”.

Balázs atya kicsiben

„Az emberben mindig maradnak kérdések, de ha a jó utat járod, Isten mindig válaszol és megnyugtat”. A szemináriumban ezt megtapasztalta, ahol tudományból és emberségből legtöbbit Gál Endrétől és Ladocsi Gáspártól kapott.

Balázs atyának a Felsőkrisztina első állomása a szeminárium után, de nem most találkozik velünk először. Egyszer már járt közöttünk a hivatások vasárnapja alkalmából, és a ministránsok már métáztak is vele a Margitszigeten.

Végül megkérdeztem Balázs atyát, hogy hogyan telt az első hónapja nálunk: „Nagyon örülök, hogy itt lehetek. Köszönöm a sok kedvességet, amit már kaptam a kedves hívektől. Tudom, hogy a nebeze még csak most jön, hiszen kezdődik a tanév, és épp ezért kérem a testvéreket, hogy segítsenek imáikkal és tetteikkel. Én is ígérem, hogy nyitottan és imádságosan fordulok hozzátok.”

Szerdahelyi Miklós

Mire elég egy év, avagy búcsú Józsi atyától

Csak megmutatta, hogy így is lehet: lendületesen, bátran, örömmel, Istenben gyökerezve, Jézust hirdetve. Játszani Isten színe előtt.

Mire elég egy év? Arra kevés, hogy tartós, mély kapcsolatok alakuljanak ki, de ahhoz biztosan elég, hogy fájjon. Fájjon, hogy a megkezdett jót nem együtt tudjuk folytatni, nem közösen látjuk az eredményeket, nem próbálhatunk újat.

Mégsem szomorú szívvel búcsúozunk Józsi atyától. Örülünk, hogy megismerhettük, hogy köztünk volt. Talán kellett is nekünk ez a „lecke”, ez az ébresztés, élesztés, továbbsugárzás.

Azzal a nyugodt érzéssel engedjük el, hogy bizo-

nyára a mi közösségünkben is tapasztalt, látott olyat, amit szép emlékként őriz, és új helyén használhat majd. És úgy megy el, hogy tudja: van egy sokadik otthona is.

Furcsára, szokatlanra sikeredett a távozása is. Már szabadságon volt, amikor Budakalásza szülő plébánosi kinevezéséről megérkezett a hír, még csak elbúcsúzni sem tudott. Hogy ez ne maradjon így, szeptember 21-én, vasárnap, az esti 7 órai szentmisére szeretettel várunk mindenkit, hogy ott köszönjünk el tőle.

Lukács Kriszta

Tanúságtévő élet ... (folyt. az 1. oldalról)

A szent írók Keresztelő Szent Jánosról nagyon sok mindent megőriztek. Élete olyan csodálatos, olyan érdekes, hogy kétezer év után is tanít bennünket. Édesapja és édesanyja, Zakariás és Erzsébet nagyon vágyakoztak arra, hogy legyen gyermekük. Szomorúság volt a lelükben, mert ez nem sokáig adottság volt nekik. Végül mégis gyermekük született. A Szentírásban részletesen olvashatjuk a történetet, milyen öröm töltötte el őket és a környezetükben élőket. Várták a gyermeket és megérkezését áldásnak tekintették. Milyen jó lenne, ha manapság ilyen örömmel tudnák fogadni a születendő gyermekeket, és boldogság és öröm töltene el a családot, a rokonságot és a környéken lakókat.

A gyermek a pusztában – valószínűleg – a *qumráni* közösségben nevelkedett. Ez a közösség komolyan vette a zsidó vallást. Imádták az Urat és jól érezték magukat a pusztában. *Jó együtt lenni*, ahogy a zsolnáros is mondja, és az Urat dicsérni. Keresztelő János ezek közé az emberek közt növekedett. Nagyon fontos a közösség, minden ember, kicsi és nagy számára. Társas lények vagyunk, tehát, nem egyedül éldegélünk a világban. Természetesen magunkkal is kell törődnünk, belső életünket rendeznünk kell, de a külső kapcsolatokat is kellő szeretettel, jósággal kell megélnünk. Manapság valahogy nem tudunk jó társai lenni egymásnak. Milyen fontos lenne, hogy a mi egyházunkban, a keresztény világban minél több *qumráni* ember lenne, aki komolyan veszi a hitét. Mi keresztények jellé kell váljunk a többi ember számára, mint a *qumrániak* voltak a zsidók számára, a többség számára. A huszonegyedik század elején is tudnom kell Krisztus útját járni, őt követni.

Keresztelő Szent János nem elégedett meg azzal, hogy közösség-

ben élt - valahogy úgy mondanám, kolostorban -, hanem azt mondta: *ki kell menni az emberek közé; ami az én örömöm, az én kincsem, azt meg akarom mondani és mutatni más embereknek is.* Kiment a Jordán folyóhoz és hirdette a bűnbánat keresztségét: *„Térjetelek meg, tartsatok bűnbánatot!”* Ugyanis minden megújulásnak az első lépcsőfoka az, hogy az ember önmagába száll, megnézi múltját, jelenét és elgondolkodik azon, hogy mit kell tennie a jövőben. A megtérés első lépcsője a bűnbánat. Ezt hirdette, a megújulást. Az egyház életében is sokszor történt megújulás. Az egyházat mindig reformálni kell, hangzott el jó pár száz évvel ezelőtt egy híres egyházi írótól. Azonban nemcsak az egyházat, hanem mindannyiunknak magunkat is mindig meg kell újítani, mindig pályát kell módosítani, irányítani személységünket a végső cél felé, Krisztus felé, aki így jellemezte magát: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet.”* Tehát, nekünk is mindig meg kell újulnunk lélekben és odaállni Jézus mellé, aki ott volt a Jordánnak annál a pontjánál, ahol János keresztelt. Ő is megmerítkezett a Jordán vizében - nem azért, mert neki kellett volna, hiszen ő bűn nélkül volt -, hanem figyelmeztette az ott lévő embereket és figyelmeztet bennünket is, milyen fontos a bűnbánat, a megtérés, az Istenhez való fordulás mindig, újból és újból.

János igazságot szeretető ember volt és bátran ki is mondta ezt. Olyan bátran, hogy az életével fizetett érte. Hatalmasságoknak mondta a szemébe, hogy nem tűri a hazugságot, nem tűri az erkölcstelenséget, bármilyen sokan is képviselik azt. Odaállt az uralkodó elé és megmondta, hogy nem így kell élni. Mindenkihez szólt üzenete. Igen, az igazság a hazugsággal, az erkölcs az erkölcstelenséggel nem fér össze! Nekünk sem tetszik, ha valamit a

szemünkbe mondanak, és tudjuk, hogy igaz. Milyen fontos lenne az alázat, hogy el tudjuk ismerni a másik igazát. Az akkori uralkodó sem tudta ezt elismerni és lefejeztette Keresztelő Szent Jánost.

Amikor hetven évvel ezelőtt megalakult ez az egyházközség, ezen a környéken nem sok ház emelkedett. A domboldalakon még gyümölcsösök, zárt kertek voltak. Az akkoriak elhatározták, hogy új egyházközséget alapítanak, és Keresztelő Szent Jánost választották védőszentnek. Arra gondoltak: ahogy János utat tört kétezer évvel ezelőtt és rámutatott Krisztusra, nekünk is utat kell mutatnunk ezen a környéken az embereknek Jézus felé. Nemcsak hetven évvel ezelőtt volt feladat, hanem ma is, hogy bizonytalankodó, kételkedő embertársaink életünk példája nyomán felfedezzék az evangéliumot. Ma is tanúságot kell tennünk és erősítenünk közösségünket, hogy minél több elkötelezett, jó szándékú, szeretetben, igazságban élő magyar ember legyen ezen a világon!

**A schola megalakulásának
25. évfordulóját
november 29-én
ünnepeljük.**

Szeretnénk összegyűjteni volt kórustagjainkat, hogy közösen adjunk hálát az együtt éneklés és imádkozás kegyelméért.

Kérjük mindazokat, akik – bármilyen rövid ideig is – tagjai voltak a Felső-krisztinavárosi Plébánia scholájának, jelentkezzenek a schola.jubileum@gmail.com e-mail címen vagy személyesen a plébánián, hogy az ünnepi alkalmáról, esetleges közös próbákról értesítést küldhessünk.

Lelkigyakorlat Péliföldszentkereszten

A Szentatya beszédeinek részletes elemzésével, magyarázatával Bíró László püspök atya Péliföldszentkereszten tartott lelkigyakorlatot, ahol minket, a Schola tagjait vezetgetett közelebb a valóság – így a világ megértéséhez. A püspök úr néhány gondolatát szeretném megosztani veletek.

Szeretni és szeretve lenni. Ez mindannyiunk vágya. S mivel a szeretet csak személyhez kapcsolódhat, közösséget hoz létre. Az Egyház alapításával Urunk nyilvánvalóvá tette, hogy közösségként lehet csak emberi módon léteznünk. Ebből megérthetjük, milyen súlyos következményekkel jár az individualizmus. Az önzés, a tárgyilagossággként beállított közöny pedig cinizmust szül. Elvész a végső cél és létünk oka a szemünk előtt, és jönnek a pótselekvések, pótványok; a bálványok. Az igazság, a szeretet, az egyenlőség és a szabadság pedig eltorzul, majd visszajára fordul. Ha Istent nem imádjuk, akkor majd imádunk mindent, a fagyit, a kutyust, a kocsit, a nyaralást.

Miért az érthetetlen önzés, miből fakad a világ általunk is érzékelhető folyamatos süllyedése, morális és egzisztenciális romlása? Miért az abortusz, melyet már jognak hazudnak, a szabadságra hivatkozva? Miért kerülhet egyáltalán szóba az eutanázia (kegyes halál - már a kifejezés cinizmusa is háttorzongató) engedélyezése – immár a beteg gyermekekre is kiterjesztve, miért a családok szétesése, miért a szörnyű nyomor mellett az

értelmetlen és haszontalan gazdagság, az erkölcsi elferdülések, miért a föld szennyezése és a vele járó betegségek és természeti katasztrófák?

A Szentatya külföldi látogatásai során elhangzott beszédei ezekkel a minket is nyugtalanító kérdésekkel foglalkoznak. Tömören, pontról pontra végigvezet ezek okainak gyö-

keréig, mely mindig az eredettől, Teremtőnkől való elszakadásunk.

Emberi méltóságunkat Istenhez való hasonlóságunk – általa belénk lehelte lelkünk – adja és nem az, hasznot hozunk-e valaki(k)nek. Ha lelkünket megtagadjuk, minden emberi erőlködéssé silányul, és haszonelvőségbe torkollik, melynek következménye a biztos pusztulás, hisz hiányzik tetteink mögül az *alap* és a *cél*.

Széteső családok, életek, széthulló társadalom jelzi, hogy már csak rövidtávon gondolkodunk. A jövőbe menekülés, csak tervezgetés, a múlton való rágódás pedig a most megélendő jelent veszi el, amikor tenünk vagy döntenünk kell. S már el is múlt a pillanat, visszahozhatatlannul, hogy legyen min rágódni ismét a tett helyett.

A lelkigyakorlat utolsó napján püspök atya a reményről beszélt. Hisz ha nem dugjuk homokba fejünket, látnunk kell a Teremtőtől és akaratától való elfordulásunk következményeit, egy dekadens világ haláltáncát.

Reményünk mégsem vak remény, hisz már megtörtént dolgot remélhetünk. Megváltottságunk által már kézzelfoghatóan is bizonyossá-

got kaptunk arról, hogy a *szeretet* Istene, nem egy ismeretlen, csak a képzeletünkben létező valami, hanem *személy*, arca van, ismer minket, és bűneink ellenére is ragaszkodik hozzánk és vigyáz ránk. Szeretetének ajándékait csak el kell fogadnunk, rá kell hagyatkoznunk, és ez sokszor nagyon nehéz, hiszen mindent mi magunk akarunk intézni, megoldani. Ez az eredendő bűnünk, az „*olyanok lesztek, mint az Isten*” kísértése. És amikor magunkban mégsem sikerül semmi, rá haragszunk, majd megtagadjuk.

Csak mi magunk utasíthatjuk vissza Isten szeretetét – és ez, mint minden bűnünk – esztelen és megokolhatatlan. Megmutatta nekünk, hogy a halál után folytatódik jelenlegi életünk, van feltámadás, hisz Ő testben jött vissza közénk és mindörökre közöttünk marad.

Szeretettől tenni könnyű, de éberem figyelniük kell arra, hogy tevékenységünk közben ne gyengüljön, majd vesszen el hitünk.

A hitünk az imából, a liturgiából, a segítő tevékenységből és hivatásunk teljesítéséből táplálkozik. Bármelyiket elhanyagoljunk ezek közül, az hitünk elsorvadásához vezet.

A hitből remény, a reményből szeretet fakad, és így elérhetünk szeretetünk *forrásához*, hiszen „*Mi végett vagyunk a világban?*”

A lelkigyakorlat nagy élmény volt számunkra. Egy hét eltelte után is a hatása alatt vagyunk, és kérjük a Szentlelket, maradjon velünk, növekedjen bennünk, hogy megmaradhassunk *benne* örökké.

Szűz Máriát követve mondjuk: „*Legyen meg a Te akaratod.*” Bíró László püspök atya évi szabadságából ajándékozott nekünk, amit ezúton is szeretnénk megköszönni. Derűs, józan és bölcs személyisége, természetessége és őszintesége mindenkit megragadott.

Máriáss Mihály

Néri Szent Fülöp kollégium nyári ministránstábor

Egy augusztusi álmos reggelen ministrálásra gyűlt össze a Néri Szent Fülöp kollégium. Nem érintjük hosszú utazásunk unalmas pillanatait, hanem pár szóban összegezzük a megérkezést: nagy ház, nagy kert, sok bicikli. Ezzel a néhány szóval leírható a látvány, amit egy utcán elhaladó idegen láthatott.

Röviddel azután, hogy a füredi állomásra megérkeztünk, birtokba vettünk egy kétszáz éves nyaralót, amelyet Jókai is láthatott egykoron, majd azonnal lementünk a strandra. Itt vízi csatát indítottunk mindenki mindenki ellen alapon.

Másnap a balatonalmádi strandon

az olimpiai vízilabda elődöntőt figyeltük. A magyar siker után kis kompániánk új szabályok szerinti vízipólóval ünnepelet, amelyben a lányok – kiegészülve a két dékánnal – legyőzték a fiúk alakotta csapatot.

Szombatra vihart jeleztek, ettől függetlenül a felforrósodó levegőben három számháborút is átvitkozott a Néri Szent Fülöp kollégium tagsága. Egyébként az eredeti terv szerint Nagyvásonyba kerekeztünk volna.

A napok jelentős része a már klaszszikussá vált *Bang* partikkal telt.

Időközben törzsvendégek lettünk a balatonfüredi ügyeleten: drótbá könyöklés, szögbe tenyerelés (stigmáját

azóta is büszkén viseli Bálint), hasfájás, fejfájások...

Volt emellett vacsora egy pizzériában, hagyományos ministránsfoci a tűző napon, reggeli ministrálások a balatonfüredi templomban és utolsó éjjel csillagnézegetős beszélgetés a kolostorrom tetején, majd imával búcsúztunk az utolsó estétől és a tábortól.

Másnap már csak takarítás, összekapakolás. Igyekeztünk, hogy nyomunk se maradjon... Hazaérkezve Budapestre ministráltunk az esti misén, ami után az aggódó szülők kézhez kapták kissé fáradt, de ép és egész gyermekeiket.

Rohály Sára és Rédely János

Családos bétvége Iszkaszentgyörgyön

Családcsoportunk (Csákay, Haraszi, Hernády, Imre, Mezey, Szócska és Takács család) idén Iszkaszentgyörgyön pihente ki az iskola és a nyár fáradalmait. Az esti sütögetések erőt próbálóak voltak, nemcsak a fahasogatás, hanem a forróság miatt is, a tűz körül tehát az apukák, az asztal körül az anyukák tüsténkedtek. A gyerekek is kitétek magukért: nem volt sok maradék...

A szállás kertje és fedett terasza is rengeteg lehetőséget kínált a kikapcsolódásra, de megtekintettük a falu fölött magasodó kastélyt (eladó) és persze a foci pályán is jót játszottunk. Mikor a kicsik a sok játéktól kifáradva elaludtak, előkerült a gitár és sokáig énekeltük „ifjúkorunk” dalait.

A tábor igazi élmény volt, már ott helyben elkezdjük szervezni a következőt.

Plébániai hittanórák a 2008/2009-es tanévben

Óvodások

Csütörtök 17 óra Kertész Annamária

1. osztály

Kedd 16,30 óra Oláh Enikő

2. osztály

Kedd 17,30 óra Oláh Enikő

3. osztály

Hétfő 17 óra Lukács Krisztina

4-5. osztály

Hétfő 18 óra Lukács Krisztina

5-6. osztály

Szerda 18,45 óra Balázs atya

7-8. osztály

Kedd 18,30 óra Balázs atya

Középiskolások

Hétfő 18,30 óra Balázs atya

Egyetemisták, ifjúsági

Hétfő 19,30 óra Balázs atya

Keresztény tanítás felnőtteknek

Kéthetenként kedd 18,30 ó Márton atya

Schola tábor a szaléziaknál

A scholatábor az idén sem maradt el. Hogy is maradhatott volna el, hiszen a tény, hogy 65-en vettünk részt rajta, igazán azt mutatja, hogy a plébánia családjai szívesen küldik gyermekeiket, az óvodástól egészen a kamaszkorig *Tünde* táborába. A szülők tudják, hogy a scholával a kicsinyek és a nagyok egyaránt tartalmas napokat tölthetnek el, megtapasztalva a közösségi élet szépségeit és olykor nehézségeit is.

Idén új helyszínt próbáltunk ki. Csodálatos természeti környezetben, a Gerecse-hegy lábánál, hatalmas zöld terület szomszédságában, Péliföldszentkeresztben, az ifjúság nevelésre szakosodott szaléziak által fenntartott rendházban szállásoltuk el magunkat. Megismerkedtünk a fiatal, lengyel származású *Róbert* atyával, aki választékos magyarsággal szólt a gyerekekhez, bemutatva az igazán vidám szalézi nevelési módszer minden csínját-bínját, bevetvén bűvésztrükkjeit és énektudását is. *Róbert* atya mellett a kilencvenéves, gyémántmises *Ervin atya* is ugyanolyan fiatalos lendülettel fordult gyerekeink felé.

A szépszámú énekes öt (al)kórusban gyakorolta és tanulta az új darabokat. Az óvodások alkották a *Fecske Kórust*, az 1-2. osztályosok a *Cinke Kórust*, a 3-8. osz-

tályosok a *Fülemüle Kórust*, a nagyok és a felnőttek a *Csalogány Kórust*, valamint nagy meglepetésre és sikerrel idén debütált a *Varjú Kórus*. Róluk még sokat fogunk hallani!

A kórusok mellett az idén a „családok” zsolnárok köré szerveződtek. A táborozók a 23., a 67., a 90., és a 117. zsolnárt, valamint a *Magnificat*ot testesítették meg. A közös bemutatón a nehéz és elvont zsolnárszövegeket igazán ügyesen jelenítették meg. Nagy sikert arattak a saját kézzel készített hárfák kíséretében előadott zsolnár énekek is. A sok játék mellett most is megrendeztük a „Ki mit tud?” versenyt, s a közeli kálvária domb zezugai, az imádság mellett kiváló helyszínt biztosítottak a számháborúzáshoz is. A kirándulás sem maradhatott el, megmáztuk a bajóti Öreg-követ, és nap mint nap ellátogattunk a közeli lourdes-i barlanghoz, ahol *Lukács Kriszta* segítségével a gyerekek eljátszhatták a kis Bernadett történetét. Természetesen a délelőttök a szokásos „kemény” énekkari próbákkal teltek, melynek eredményét be is mutathattuk. Szombat este a Boldogasszony tiszteletére ünnepélyes vesperást adtunk elő, vasárnap pedig mise után mindegyik kórus nagy sikerrel mutatkozott be a rendház templomában.

Egyszóval, a tábor igazán vidám hangulatban telt, a gyerekek élvezettel vették birtokba a játékszobában felállított csocsó- és ping-pongasztalokat, de talán legnagyobb népszerűségnek – természetesen az éneklés mellett – mégiscsak a ház előtt elterülő hatalmas focipálya örvendett.

Müllerné Lovas Krisztina

Fotó: Rétháti András

Varjú Kórus

Néhány fakóbb hangú jómadár is helyet kapott az énekes madarak mellett az idei táborban. *Lukács Kriszta* az énekpróbák után játékos „hittan-percekkel”, valamint *József* atya zarándokútjáról érkezett üzenetekkel tette teljesebbé a gyerekek lelki élményeit, a többi varjak pedig a sérülések, betegségek és egyéb elemi csapások elhárításán munkálkodtak. *Oláh Enikő* kézimunka foglalkozásait nagy érdeklődés kísérte egy nagy, árnyékos fa alatt. Felejthetetlen emlékeink a számháború a kálvária-dombon, a kirándulás az Öreg-hegyre, a szomszédos kis tó megkerülése (legnagyobb meglepetésünkre senki sem esett bele), cigánykerkezés a domboldalon. A hét csúcspontja a „Ki mit tud?” volt, ahol a nagy sikerű Varjú Kórus is fellépett...

Plébániai nap a Biblia éve jegyében

Első ízben rendeztük meg június 7-én, szombaton a *pébániai napot*. Az évek óta elmaradt majális pótlására született az ötlet, és Józsi atya vezetésével az előkészítés két hete alatt népes és lelkes szervező és közreműködő csapat állt össze. A délelőtti programokon 210-en vettek részt, a délutániakat szinte teljes egészében elmosta az eső, este pedig zsúfolásig telt teremben zajlott az előadás. Ha a tervezett programokat mind meg tudtuk volna tartani, simán meghaladta volna 400-at a résztvevők száma, de ezt a napot így is az utóbbi évek legtöbbeket megszólítani tudó, jó hangulatú találkozójának tekinthetjük.

A hangulatot, a programokat, a résztvevőket és a segítőköt mutassák inkább a képek, melyek a www.felsokrisztina.net kapcsolatok rovatának fotóalbumában tekinthetők meg.

Vigyázat, egy veszélye van: aki végignézi, jövőre garantáltan el akar jönni!

Mert folytatni kell...

LK

Hittanos közösségünk

Mint az már a korábbi években megszokottá vált, a tanév folyamán több közös programot is tervezünk, folytatva azt a törekvésünket, hogy a plébániai és az iskolai hitoktatásban résztvevő gyerekek és családjaik minél inkább közösséggé formálódjanak. A programokra a családokat kisebb és nagyobb gyermekeikkel együtt szeretettel várjuk.

Október 11-én, szombaton, egész napos (kb. 9-től du. 3 óráig) **tanév eleji kirándulást tartunk**. Az úti cél meglepetés, helyét és az indulás pontos időpontját a hittanórákon és a hirdetésekben közöljük.

Lelki programok is gazdagítják az évet: **szeptember 19-én, pénteken, este** – a Nyitott templomok éjszakája program keretében – a **gyerekek részére lesz szentségimádás**. **Október 13-án, hétfőn, du. ¼ 6-ra a hittanosok közös rózsafüzér imádságára hívjuk** a gyerekeket, **december 13-án, szombaton**, reggel 6 órakor pedig **rorate-szentmise** lesz, melyet közös reggeli követ majd.

December 5-én, pénteken, délután 5 órakor **Szent Miklós** püspököt köszöntjük, **14-én, vasárnap**, a diákmise után pedig **kézművesfoglalkozásra** várjuk a kisebb-nagyobb gyerekeket.

Az elsőáldozók felkészülésénél továbbra is különös hangsúlyt helyezünk arra, hogy a Jézussal való találkozás ne csak a gyermek, hanem az egész család ünnepe legyen.

Az iskolai hittanórák időpontjai és terembeosztása az adott iskolák hirdetőtábláján található meg. (Németvölgyi Általános Iskola és Tamási Áron Általános Iskola – *Balázs atya*; Kiss János Általános Iskola és ELTE Gyakorló Általános Iskola – *Matolcsy Kálmán atya*, Fekete István Általános Iskola – a hitoktatás későbbi időpontban kezdődik.)

A hittanosokat és a kisebb gyerekeket is szeretettel várjuk a vasárnapi 9 órás diákmisére! Ugyancsak várjuk őket közösségeinkbe: a schola tagjai, a ministránsok és a cserkészek közé.

A Te Deum-on köszöntük meg *Wagner Ilona* hitoktatónk szolgálatát, aki nyugdíjas pedagógusként három éven át, Zuglóból járt hozzánk tanítani. Szomorú hír, hogy ő a nyáron súlyos agyvérzést kapott, foglaljuk őt imáinkba! Helyét *Oláh Enikő* veszi át, aki egyházközségünk tagja, és már az elmúlt tanév során is nálunk végezte gyakorló tanítását.

Lukách Krisztina

Indul a Szent Domonkos kollégium

Kedves Elsőáldozók és kedves Szülők!

Várunk a ministránsok soraiba, minden fiút és leányt, akik az idén vagy jövőre lesznek elsőáldozók, és kedvet éreznek az oltárszolgálathoz. Az új kollégium védőszentje Szent Domonkos. A foglalkozások hétfőnként este 6 és 7 óra között lesznek, először szeptember 29-én.

Megtanulunk ministrálni, sokat fogunk játszani és nyaranként együtt táborozunk. Jelentkezni a kollégium vezetőinél lehet.

Szeretettel várunk minden érdeklődőt.

Kocsis Zsófi (20/3264888)

Rajncsák Dávid (30/2510964).

Az új dékánok

Oszlopa volt a magyar katolicizmusnak

Emléktáblát avattunk június 15-én plébániánk homlokzatán **Gál Ferenc** professzor tiszteletére, aki évtizedekig élt ebben az épületben és lelkipásztorkodott templomunkban. Az ünnepi szentmisét **Kiss-Rigó László** püspök mondta, a táblaavatación **beszédet** mondott **Zlinszky János** nyugalmazott alkotmánybíró, **Kránitz Mihály** teológia professzor. Az alábbiakban e beszédekből idézünk.

Zlinszky János: Hatvan évvel ezelőtt ismertem meg Gál professzor urat, akiről itt megemlékezünk, akinek emléktáblát szentelünk. Akkor el lehetett mondani a mi nyájunkról, amit a mai evangéliumban hallottunk: szánni lehetett a sereget, mert meg volt félemlítve és meg volt zavarva, mert megverték a pásztorokat és a juhok nehezen tudtak összetartani. Ezek között a viszonyok között különösen fontos volt, hogy az Úristen meghallgassa a hívek kérését, és küldjön munkásokat aratásába. Egyszerű munkásokat, olyanokat, akik az ő útját követik, akik szelídek és alázatos szívűek.

Akiről ma megemlékezünk, ott ült a gyóntatószékben és erőt adott nekünk azokban a nehéz időkben, amikor bizony nem volt könnyű az elvszerű keresztény magatartás, és nehéz volt biztosítani a hit megőrzését, átadását még a családokon belül is. Ott állt a szószéken az egye-

temi templomban Sík Sándor utóda ként, és konferenciabeszédeiben elevenné tette számunkra a karácsonyt, a húsvétot, a hit titkait. Közben tanította a leendő pásztorokat, tanította őket a legfontosabbra, a hit tételeire, azoknak megtartására; és tanította a könyvein keresztül az egész országot.

Emlékszem, milyen öröm volt, mikor egy-egy újabb könyve megjelent; mert kevés volt akkoriban az igaz, világos és egyértelmű szó, amit meg lehetett ragadni. Évtizedek múltak el úgy, hogy az Egyetemi templomban és a felső-krisztinavárosi templomban napról napra a lelkipásztor és a tanár apró munkájával, valamint az író komoly, intő szavával oszlopa volt a magyar katolicizmusnak.

A Gál Ferenchez hasonló, csendes munkásoknak köszönhetjük, hogy ilyen szép számban tudunk ma is egy-egy ünnepen együtt lenni. Ők segítettek abban, hogy a hitet megtartsuk a lelkünkben, a családjunkban, hogy segíthessük környezetünket. Ők sugározó szeretetükkel és tudásukkal nagyon sok értéket adtak, mert nagyon sok értéket kaptak.

Kránitz Mihály: Tudjuk, hogy ez a plébánia, ez a ház és nem utolsósorban a keresztelők Szent Jánosról elnevezett templom, Gál professzor új otthonát jelentette. A tanításból,

a lelkigyakorlatokról, a rekollekciókról vagy a Katolikus Egyetemről visszatérve, itt pihent meg, itt készült fel új meg új feladatok ellátására.

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi kara nevében hajtók fejet Gál Ferenc emléke előtt és idézem fel teológiai, tanári és oktatói munkásságát, neki, aki volt szeminariumi és egyetemi tanár, a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagja is.

Szerepe a magyar katolikus egyházban hasonló volt Keresztelő Jánoséhoz, aki előkészítette az utat, a talajt, vagyis az emberek lelkét a Messiás befogadására. Ahogy János prófétai hangon szólalt meg és mutatott rá Krisztusra, a világ üdvözítőjére, ugyanúgy Gál professzor úr is, szellemi-lelki munkásságával, összeszedett és alázatos életével, a hit tanításában és továbbadásában elkötelezett magatartásával több mint öt évtizeden át *phárosz*, vagyis világi-tótorony volt a magyar teológiai gondolkodásban.

Egyik tanszéki elődömnél, *Szabó Vendelnél* írta és védte meg doktori disszertációját 1941-ben XI. Piusz pápa teológiájáról. Majd több lelkipásztori, kápláni és plébánosi beosztás után a hittudomány világában tudott kibontakozni és nagyot alkotni.

Gál Ferenc professzor úr nemcsak mestere és tanára volt sok pap-

növendéknek és világi hallgatónak, hanem eljutott arra a bölcsességre, amelyről a Szentírás beszél, tudniillik, hogy a „bölcsesség kezdete az Úr félelme”.

Magam is megtapasztalhattam teológiai előadásainak és nagy konferenciabeszédeinek a hatását. Huszonnégy évvel ezelőtt, emlékszem, az egyetemi templom a 12 órakor kezdődő szentmisére teljesen megtelt. Gál Ferenc beszédeit kispaptársaimmal a sekrestye feletti kis kápolnában, az oratóriumban hallgattuk és jegyzeteltük szavait, hogy majd ezeket alkalmazni és használni tudjuk a papi életünkben. Éreztük, hogy itt olyasvalaki van mellettünk, akinek figyelni kell minden szavát. Tudtuk, hogy tanári beosztásából lassan nyugdíjba megy, ezért bár még nem voltam harmadéves, amikor már dogmatikát lehetett tanulni, mégis bementem az óráira, hogy a rendszeres teológia kifejtését is

halljam tőle. Azonban még sokáig hallgathattuk az egyetemi templomban elmondott rövid homíliáit az esti félnyolcas szentmisék keretében.

Nyolcvanadik életévében a Hittudományi Kar professzorai tisztelgő kötetel köszöntötték, s ekkor megkapta a Lateráni egyetem díszdoktori címét is, melynek átadásánál magam is jelen lehettem. A díszkötet a „Teológus az egyházban” címet viselte. Ez volt jellemző Gál Ferencre a hittudomány professzorára: teológus volt, aki Istenről szólt, Róla tanított, és mindezt az egyházban tette, az egyház hagyományával, tanítóhivatalával megegyezően, de úgy hogy figyelt az idők jeleire és az evangélium üzenetét képes volt alkalmazni az új kihívásokra is.

Sírhelyénél, a budapesti egyetemi templom kriptájában két héttel ezelőtt, mint minden évben június elején, imádkoztak lelke üdvéért a Hittudományi Kar professzorai, régi

kollégái.

Gál Ferenc végig élte a XX. századot, annak minden eseményével együtt. A teológia fejlődését nemcsak kívülről nézte, hanem alakította és formálta is, és most visszatekintve életútjára, büszkén mondhatjuk, hogy beírta magát az ezer esztendő magyar egyház jeles teológusainak névsorába.

Hagyatéka az a számos könyv, szentírásmagyarázat, beszédeinek hangfelvétele, amit ő írt és mondott. Vegyük elő újra, és rajta keresztül ismerjük meg hitünket, az egyház tanítását.

Hirdesse ez az emléktábla, hogy a XX. század nehéz éveiben, amikor hallgatásra volt ítélve a szellemi élet, akkor Gál Ferenc könyveivel, tanításával és igehirdetésével új reményt tudott adni papoknak, híveknek egyaránt. Legyen áldott az emléke!

Biblia Napja – november 29.

A kerületi önkormányzat felkérte a kerület hat katolikus, két református és egy evangélikus egyházközségét/gyülekezetét, hogy legyenek segítségére a Biblia évében megrendezésre kerülő Biblia Napja programjának összeállításában és megszervezésében. A felkérést és a gondolatot mindegyik felekezettől voltak, akik magukénak érezték, így a mi egyházközségünk is.

A Biblia Napjára november 29-én, szombaton kerül sor a MOM Művelődési Házban. Délelőtt gyermekprogramok zajlanak, a délutániak a felnőtteknek szólnak, este pedig az Evangélium Színház előadása zárja a napot.

A terv szerint az egyházközségek a rendezvényt megelőzően is közös alkalmakon készülnek a Biblia megünneplésére.

Rajzpályázatot is hirdetnek ebből az alkalomból: **Mit üzen ne-**

kem a Biblia? címmel. Az alkotásnak egy, a pályázó által kiválasztott bibliai idézethez kell kapcsolódnia. A képek témája lehet bármelyik bibliai történet vagy szereplő, illetve valamilyen szentírási idézet megélésének ábrázolása. A képekre rá kell írni a választott bibliai idézetet is.

A tetszés szerinti technikával készült műveket november 10-ig lehet beküldeni vagy bevinni a MOM Művelődési Házba. Az alkotások A/3-as méretűek lehetnek, vagy kisebb kép esetén A/3-as papírra felragasztva kell beadni azokat. A képek hátoldalára fel kell írni az alkotó nevét, életkorát, iskoláját/óvodáját, lakcímét, telefonos vagy e-mailes elérhetőségét, felkészítő tanárának (ha van) és egyházközsége nevét.

Valamennyi alkotást kiállítják, kategóriánként a legjobbakat tartalmazni fogják.

A pályázatot öt korcsoportban hirdetik meg:

1. óvodások,
2. kisiskolások (1 - 4. osztály),
3. felsőtagozatosok (5 – 8. osztály, ill. az ennek megfelelő korosztály),
4. középiskolások (9 – 12. osztály),
5. felnőttek.

Plébániánk a Biblia napjának több programjában is szerepet vállal. Hittanos gyerekeink jelenetet adnak elő, részt veszünk a *Biblia Büfé* ételleinek elkészítésében és a kerületi gyerekekkel is közösen újra vízre bocsátjuk a nálunk nagy sikert aratott Noé bárkáját.

Érdeemes a naptárba fölírni: november 29. szombat - a Biblia Napja

Mindenkit szeretettel vár

az Önkormányzat
és a szervező egyházközségek

A Felső-Krisztina plébánosai

A közelmúltban látott napvilágot egy igen vaskos életrajzi lexikon, amely az Esztergomi Érsekség 1892-2006 között élt papjait mutatja be. Nyolcszáz oldalon több mint háromezer személy – érsekek, püspökök, kanonokok, plébánosok, káplánok adatait gyűjtötte össze hangyaszorgalommal *Beke Margit* történész. A munkát a Szent István Társulat adta ki. Kiválogattuk a plébánosainkra vonatkozó szócikkeket, mert számos olyan információt közölnek, amelyeket a plébániánkat bemutató 2000-ben készült kötet nem tartalmazott. Elhunyt plébánosaink temetkezési helyét is jelzi az anyag, így halottak napja táján fel is kereshetnénk sírjukat, és imádkozhatnánk értük, illetve plébániánk elhunyt és élő híveit, papjait.

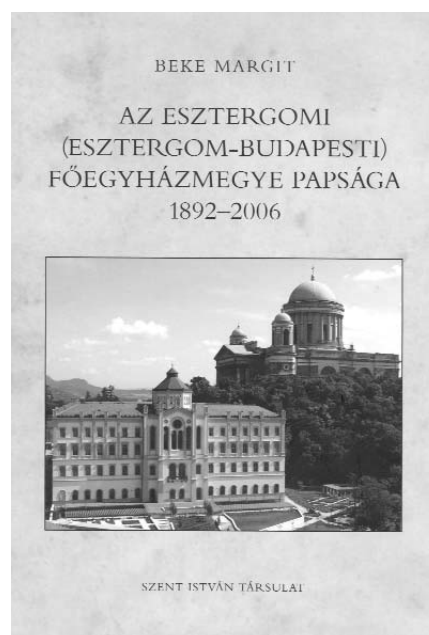
Szelényi István plébános (1892. aug. 14.–1962. szept. 14.) – Jászapátiban született 1892. augusztus 14-én. Atyja János kisiparos, anyja Szabó Margit háztartásbeli. Négy fiútestvére van. Teológiai tanulmányait az esztergomi szeminárium növendékeként végezte. Esztergomban pappá szentelték 1917. május 13-án. Ezután káplán Érsekvadkertben, 1920 nyarán hitoktató Budapesten, egyúttal 1921-ben káplán Budapest-Kőbányán, 1928-ban adminisztrátor, 1929-ben káplán ugyanitt. 1931 júliusában káplán Budapest-Józsefvárosban, 1932 júniusában Budapest-Krisztinavárosban. 1933-ban kihelyezett káplán, 1936-ban káplán Budapest-Felső-Krisztinavárosban, ahol 1940-ben első plébános. A szükségtemplom helyett lerakta a nagytemplom alapjait, amelynek felépítését a háború akadályozta meg. Egész életén át imádságos lelkületű volt, a szentségi Jézus iránti szeretet indította a szentórák bevezetésére. 1946-ban érseki tanácsosi

címmel tüntetik ki. 1951-ben nyugállományba vonult. 1962. szeptember 14-én hunyt el, életének 70., papságának 45. évében. Az Újköztetőben nyugszik.

Dér Gyula plébános (1895. szept. 24.–1975. dec. 20.) – Budapesten született 1895. szeptember 24-én. Atyja Domiter József férfiszbabó, anyja Gromola Anna háztartásbeli. Három testvére van. Esztergomban készült papi hivatására. Tanulmányai közben 1916-ban katonai ápoló volt. Németül és szlovák nyelven is megtanult. Esztergomban szentelték pappá 1918. január 31-én. Szentelése előtti és utáni évben hitoktató Budapesten. 1919-ben káplán Márianosztrán. 1919-ben plébánoshelyettes Kóspallagon. 1921-ben betegállományban, azután lapszerkesztő 1928-ig. 1929-ben hitoktató Szegeden. 1934-ben hitoktatóként áthelyezik Budapestre. 1934-ben Budapest-Augusztatelepen templomigazgató egészen 1945-ig. 1945 májusa és 1946 decembere között betegszabadságon. 1947-ben káplán Budapest-Külső-Ferencvárosban, a Szent Kereszt-templomban, 1948-

ban Budapest-Józsefvárosban. 1948-ban ugyancsak hitoktató a fővárosban. 1950-ben ismét káplán Budapest-Erzsébetvárosban. Plébánosi kinevezését 1952-ben kapta meg Budapest-Felső-Krisztinavárosba, 1958-ban a Budapesti Szent Margit plébániára. Közben 1956-ban főegyházmegyei tanácsos. 1961-ben a Boldogságos Szűz Máriáról nevezett Budavár előtti új templom c. prépostja lett. 1965-ben nyugállományba került. Részt vállalt az Ecclesia Szövetkezet megszervezésében és vezetésében, és buzgón irányította az EUGE (szociális segélyalap) munkáját is. Budapesten hunyt el hirtelen halállal, de a szentségekkel megerősítve 1975. december 20-án, életének 81., papságának 57. évében. A Farkasréti temetőben Pálos Iván esztergomi püspök szentelte be, innen a Remetekertváros kriptájába vitték és helyezték nyugalomra.

Tóth János dr., esperes, plébános (1917. febr. 3.–2002. júl. 2.) – Budapesten született 1917. február 3-án. Atyja János földműves, anyja Varga Teréz. Két testvére van. Teológiai tanulmányait a bécsi egyetem teológiai karán végezte mint a Pázmáneum növendéke mind az öt évfolyamon 1936–1940 között. Tanulmányai során elsajátította az angol, a francia, az olasz és a német nyelvet. Bécsben szentelték pappá 1940. december 15-én. Ezután káplán Dorogon, 1942-ben Esztergom-Belvárosban, és még ugyanebben az évben plébános Sárréten. 1944-ben egy szovjet futárt temettek el. Táskája később a plébánia hirdetésére megkerült. 1945-ben emiatt a szlovák hatóságok kiutasítják és helyi káplán Dejtáron. 1945-ben érseki tanácsosi címmel tüntetik ki. 1948. december 22-én a Buda-déli internálótáborba szállítják, és 1949. március 25-én valószínűleg a szov-

jet főparancsnokság kérésére szabadult. 1949-ben káplán Budapest-Városmajorban és még ebben az évben plébánoshelyettes ugyanitt. 1952-ben ismét plébános Esztergom-Kertvárosban, 1958-ban Budapest-Felső-Krisztinavárosban. 1963-ban ugyanilyen minőségben Budapest-Vár főplébániára került. 1964-ben a Budai-Déli Espereskerület esperese is. 1967-ben váci c. apát lett. 1969-ben plébános Budapest-Külső-Ferencvárosban. 1990-ben nyugalományba vonul. Teológiailag egész életén át tovább képezte magát és kitűnt a művészettörténet iránti érdeklődésével. Budapesten 2002. július 2-án hunyt el, életének 86., papságának 62. évében. Spányi Antal c. püspök helyezte nyugalomra a Budapest-Felső-krisztinavárosi templom urnatemetőjében.

Berzsenyi István lelkész (1910. ápr. 19.–1979. júl. 1.) – A Tölna megyei Tamásiban született 1910. április 19-én. Atyja István MÁV pályamester, anyja Hencz Mária. Négy testvére van. Teológiai tanulmányait Esztergomban végezte és itt szentelték pappá 1933. június 25-én. Ezután hitoktató Budapesten. Plébánoshelyettesi kinevezését 1946-ban kapta meg Püskire, ahol 1951-ig maradt. Közben 1940–1941-ben Budapesten katonai lelkész, 1942. június–augusztus hónapokban Oroszországban. Tartalékos főhadnagyi rangot szerzett. 1961-ben lelkész Dorogbányán, ahonnan 1963-ban áthelyezték Budapest-Felső-Krisztinavárosba. 1956-ban főegyházmegyei tanácsosi címmel tüntették ki. Készséges, csendes egyéniségével megnyerte a híveket. Utolsó heteit Budapesten a Rókus kórházban töltötte, ahol 1979. július 1-jén elhunyt, életének 69., papságának 46. évében. A Farkasréti temetőben helyezték nyugalomra.

Haid Árpád plébános (1935. jún. 15.–1993. febr. 10.) – Szenterzsébethegyen született 1935. június 15-én. Esztergomban szentelték pappá 1958. június 15-én. Ezután káplán Szécsényben, 1961-ben Budapest-Zuglóban, 1970-ben Budapest-Felső-Krisztinavárosban, ahol 1979-ben plébános. 1984-ben Budapest-Szentimrevárosban plébános. 1977-ben érseki tanácsosi címmel tüntették ki. 1984-ben az esztergomi főszékesegyházi káptalan tb. kanonokja. Budapesten a Széher úti kórházban hunyt el 1993. február 10-én, életének 58., papságának 35. évében. A Budapest-Kelenföldi Szent Gellért-templomban helyezték el hamvait.

Nagy Imre dr. teol., budapesti érseki általános helynök, esztergomi kanonok (1934. máj. 24.–2007. december 2.) — Budapesten született 1934. május 24-én. Esztergomban szentelték pappá 1958. június 15-én. Ezután kiegészítő Budapest-Rózsafüzér Királynéja lelkészségen. 1959-ben beosztás nélkül volt. 1961. június 29-én harmadrendű vádlottként államellenes összeesküvés vádjával letartóztatták, és kétévi börtönre ítélték. Szeptember 7-ig Budapesten, a Gyorskocsi utcában, ezután a Kozma utcai börtönben ült. 1962. október 29-én szabadult. Papi hivatását nem gyakorolhatta, ezért a drogi Szénfeldolgozó Vegyipari Vállalatnál dolgozott. 1963 márciusától lett káplán Szécsényben, 1965-ben Budapest-Zuglóban. 1972-ben esztergomi érseki főszentszéki bíróról, 1980-ban érseki tanácsos. Plébános 1980–1982-ig Budapest-Külső-Angyalföldön, a Rokolya utcai templomban, 1982–1995-ig a Budapest-Felső-Krisztinavárosban. 1982-ben Pesti-Északi Espereskerület espereshelyettese. 1985-ben a Szentháromságról nevezett budafelhévi c. prépost

1992-ig. 1990-ben budapesti érseki általános helynök 1995-ig. 1995-től plébános Budapest-Zuglóban. 1992-ben az esztergomi főszékesegyházi káptalanban protonotárius, mesterkanonok, 1994-ben a Szent Imre stallumban olvasókanonok. 1995-ben a Prímási Bíróság megbízott elnöke is. 2007. december 2-án hunyt el, Erdő Péter bíboros, érsek temette az esztergom bazilika kriptájában.

Művei: 1. Az egyház apostolisága eredet és utódlás szempontjából — Tertullianus műveiben. Budapest 1958. — 2. Az egyház apostolisága Tertullianus műveiben. Budapest 1966.

Györgydeák Márton pápai káplán, plébános (1942. febr. 6.–) – Budapesten született 1942. február 6-án. A budapesti Vörösmarty Mihály Gimnáziumban érettségizett. Teológiai tanulmányait az esztergomi Hittudományi Főiskolán végezte. Esztergomban szentelték pappá 1965. június 20-án. Ezután VI. éves Budapesten a Központi Papnevelő Intézet növendékeként a Hittudományi Akadémián. 1966-ban káplán Nagymaroson, 1968-ban Budapest-Ferencvárosban, 1973-ban Varsányban, és még ebben az évben Budapest-Zuglóban, 1975-ben Balassagyarmaton a Don Bosco plébánián, 1978-ban Budapesten a XI. kerületi Gyümölcsoltó Boldogasszony kápolnaigazgatóságán. 1992-ben kápolnaigazgató Budapest VII. kerületi Magyarok Nagyasszonya kápolnaigazgatóságán. Plébánosi kinevezését 1995-ben kapta meg Budapest-Felső-Krisztinavárosba. 1993 óta az Országos Lelkipásztori Intézet titkára is 2003-ig. 2000-ben pápai kápláni címmel tüntették ki. A felső-krisztinavárosi templomot kívülről és belülről felújította, a plébánialakot átalakította. Publikációi a Zászlónk c. ifjúsági folyóiratban jelennek meg.

Anyakönyv - 2008. április - augusztus**Halottaink**

Dr. Holló Lajos (89)
 Dr. Koppány Béla (96)
 Kassai Lajos (90)
 Zsemberi István (74)
 Filipp János (81)
 Dr. Juhász Péterné (70)
 Dr. Benedekné Lukács Júlia (71)
 özv. Tőkés Frigyesné (79)
 Kiss Erzsébet (74)
 Dr. Szávost Tamásné (94)
 Dr. Rózsa József (79)
 Abaffy László (77)
 Gagyai Pálffy György (61)
 Dr. Horkay Nándorné (85)
 Török Lajos (86)
 Dr. Pető Jánosné (82)
 Hegedűs Pálné (66)
 Rácz Lászlóné (72)
 Gáspár József (81)
 Bátor Mihály (80)
 Bohdány Nándorné (78)
 Rakó Sándorné (72)
 Kocsis József (48)
 Frigy Imre Péter (76)
 Stranzky Ferencné (94)
 Pfeilmayer Artúr (84)
 Hornyák Gyula Jánosné (81)
 Paulik Jenőné (92)
 Krizsán Attila (70)
 Dr. Papp Lászlóné (87)

Dr. Kászonyi Jánosné (94)
 János Sándor (81)
 Dr. Pintér Zoltánné (89)
 Görföl Szilveszter (69)
 Szélig Miklósné (88)

Házasságkötések

Seres Zsolt – Pleva Julianna
 Dr. Szabó Imre Domonkos – Bódy Katalin
 Dr. Osváth Imre – Dr. Rónai Lenke
 Sapszon János – Hernádi Anikó

Keresztelések

Takács Iván Péter Fülöp
 Takács Benedek András Ignác
 Vidács Levente Balázs
 Kajdi Dorottya
 Soós Levente Miklós
 Tisztartó Ádám
 Zagyva Botond János Fülöp
 Pethő Piroska Klára
 Görgényi Anna
 Verseghy Nagy Alíz Erzsébet
 Burgyán Teodóra
 Szabó Domonkos Dániel
 Hernádvölgyi Anna Jázmin
 Páling Ádám Márk
 Bíró András Szilárd
 Vetési Dalma

REJTVÉNY! REJTVÉNY!

Mielőtt bárki elcsüggedne, már előre jelezzük, hogy az idei tanévben is folytatódik a diákmisén a rejtvény! Szeptember 28-án, Szentírás vasárnapján, kezdődik újra. A feltételek ugyanazok, a jutalmak úgyszintén, a téma az adott vasárnap szentírási olvasmányai és az előttünk álló hét ünnepei. Buzdítunk minden régi és új rejtvényfejtőt a kitartó és szorgalmas részvételre! Az újság következő számában pedig a felnőtt részére is készül rejtvény a Szent Pál-ével kapcsolatban.

E-gyházközségünk

...azaz, akinek nem lenne ismerős ez az írásmód: elektronikus egyházközségünk. Számos lehetősége van már annak, hogy egyházközségünkre a világhálón is rátaláljunk, illetőleg azon keresztül tartunk kapcsolatot egymással. Ezeket a lehetőségeket ajánljuk a testvérek figyelmébe:

A plébánia honlapja: www.felsokrisztina.net
 Itt megtalálható a templom története, a miserend, az irodai fogadóórák időpontja, a plébánia telefonszámai, a heti hirdetések, valamint írásos-képes beszámolók a friss eseményekről és végül, de nem utolsósorban a Felsőkrisztina c. lap valamennyi, eddig megjelent száma is olvasható. A honlapról lehet feliratkozni az **egyházközség levelezőlistájára** is. A plébánia e-mail címe: felsokrisztina@freemail.hu

Tájékoztató a személyi jövedelemadó felajánlásról.

2008-ban az adózó állampolgárok közül 500 ezer fő rendelkezett az szja 1 %-áról a katolikus egyház javára. Ez 42 ezer fő növekményt jelent. A rendelkező nyilatkozatok alapján egyházunk az 1 százalékból közvetlenül 2,8 milliárd forintot kap. Az összeg jelentős része a papok, szerzetesek társadalombiztosítására, a nyugdíjasok támogatására, az oktatási intézmények működőképességének biztosítására, a szemináriumok fenntartására szolgál. A plébániák személyi és működési, a templo-

mok karbantartási és felújítási költségeit továbbra is az egyházközségeknek kell előteremteni, ezért változatlanul számítunk a plébániához tartozó hívek nagylelkű támogatására, adományaira, az önkéntes hozzájárulás (egyházi adó) megfizetésére. (Nettó éves jövedelmünk egy százalékának befizetését ajánlja a Püspöki Konferencia.)

Horváth Anna
 képviselőtestületi tag

A Schola köszöni

A Keresztelő Szent János Plébánia Zenei Alapítványa hálással köszöni a felajánlott egy százalékokat. A befolyt összeget a Schola jubileumi (idén leszünk huszonöt évesek!) lemezének kiadásaira, kották és mappák vásárlására, valamint nyári táborozásra és a nagykorús utazására fordítjuk.

Tőkés Tünde

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XI. évfolyam, 4. szám 2008. Veni Sancte. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztik: Babics Balázs, Lukács Krisztina, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.